

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 074871 16 Gž
Brčko, 06.03.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja B. O. iz B., zastupanog po punomoćniku R. A., advokatu iz B., protiv tuženog „L. G.“ vl. L. S. SP Brčko, zastupanog po punomoćnicima O. Č., advokatu iz B. i O. D., advokatu iz B., radi naknade štete, v.sp. 18.338,21 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 074871 13 P od 24.03.2016. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.03.2017. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog „L. G.“ vl. L. S. SP Brčko se DJELIMIČNO UVAŽAVA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 074871 13 P od 24.03.2016. godine UKIDA u dijelu u kojem je obvezan tužitelju B. O. iz B. naknaditi materijalnu štetu u iznosu od 338,21 KM (tristotinetridesetosamkonvertibilnihmarakai21/100) sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe i u dijelu u kojem je odlučeno o troškovima parničnog postupka sadržanom u stavu III izreke i predmet vraća istom sudu na ponovno suđenje u tom dijelu.

Žalba tuženog „L. G.“ vl. L. S. SP B. izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 074871 13 P od 24.03.2016. godine u kojem je obvezan tužitelju B. O. iz B. naknaditi nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti i za pretrpljene fizičke bolove i strah i platiti zakonsku zateznu kamatu se ODBIJA kao neosnovana i presuda se u tom dijelu POTVRĐUJE.

Presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 074871 13 P od 24.03.2016. godine ostaje neizmijenjena u stavu II izreke.

ODBIJA se tužitelj B.O. iz B. sa zahtjevom za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 074871 13 P od 24.03.2016. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu isplati sledeće novčane iznose:

- na ime naknade nematerijalne štete zbog umanjenja opšte životne aktivnosti vezano za posttraumatski razmak stidnih kostiju i postkomocioni sindrom u procentu od 18%, novčani iznos od 9.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.03.2016. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate;
- na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova novčani iznos od 4.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.03.2016. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate;
- na ime naknade nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha novčani iznos od 4.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.03.2016. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate;
- na ime naknade materijalne štete za troškove liječenja novčani iznos od 338,21 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 27.12.2103. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate;

sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II

Sa viškom tužbenog zahtjeva, tužilac SE ODBIJA.

III

Tuženi je dužan naknaditi tužiocu troškove parničnog postupka u iznosu od 2.217,52KM, u roku od 30 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude tuženi „L. G.“ vl. L. S. SP B. (u daljem tekstu tuženi) je izjavio žalbu (žalbe su izjavili punomoćnici O. Č. i O. D., advokati iz B.) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i odbije tužbeni zahtjev, ili suglasno njegovom doprinosu udovolji tužbenom zahtjevu, ili prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj B. O. iz B. (u daljem tekstu tužitelj) je odgovorio na žalbu, a u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude pobija istaknute žalbene razloge i navode i predlaže da ovaj sud u cijelosti odbije žalbu.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da je žalba tuženog djelimično osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja da mu tuženi naknadi štetu uzrokovanu teškom tjelesnom povredom zadobijenom na poslu 05.07.2013. godine „prilikom podizanja crijepa dizalicom i preuzimanja crijepa iz korpe dizalice“ kada je „došlo do pucanja sajle“ i njegovog pada i od suda je tražio da sud obveže tuženog da mu isplati za duševne bolove zbog umanjnja opće životne aktivnosti od 18% iznos od 9.500,00 KM, za pretrpljene fizičke bolove iznos od 4.500,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 4.000,00 KM i za troškove liječenja iznos od 338,21 KM i plati zakonsku zateznu kamatu i troškove parničnog postupka.

Tuženi nije osporio da je tužitelja angažirao da radi građevinske radove na objektu u vlasništvu S. E. i da je tom prilikom tužitelj pao sa građevine (doživio nesreću na radu) i zadobio tjelesne povrede, ali je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao tvrdnjom da nije odgovoran za štetu zbog povrede na radu, već da je isključivo odgovoran sam tužitelj zato što je „sa obje noge stajao na parapetnom zidu“, a da je radni zadatak „mogao obaviti...da je stajao na ploči ispred parapetnog zida“.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima se temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je tužitelj „kao radnik tuženog dana 05.07.2013. godine na gradilištu tuženog kao izvođača na izgradnji kuće S. E. pao prilikom pucanja sajle na dizalici“, odnosno da je „na radnom mjestu prilikom preuzimanja građevinskog materijala iz korpe dizalice pao zbog pucanja sajle i zadobio povrede: potres mozga, nagnječno razderne rane čeonu desno i sljepoočno lijevo, pucanje i razmicanje u područnu stidnih kostiju (teška tjelesna povreda), uganuće lijevog skočnog zgloba“,

da je vještačenjem po vještaku zaštite na radu Đ. Ž., čiji nalaz je prvostepeni sud „prihvatio kao stručan i objektivan“, utvrđeno da tužitelj nije mogao dohvatiti korpu dizalice sa ploče iza parapetskog zida, već je morao

stajati objema nogama „na parapetnom zidu da otkači polugu i privuče korpu dizalice na parapet“,

da je radnik tuženog T. M. rasporedio tužitelja da preuzima građevinski materijal iz korpe dizalice, a B. B. „da bude na dizalici i upravlja dizalicom“, a da pri tome ni jedan od njih nije bio obučen da radi sa dizalicom, niti ih je tuženi uputio na liječnički pregled i obezbijedio zaštitnu opremu, a niti je „obezbijedio nadzor nad obavljanjem tako opasnog posla“,

da je dizalica „vlastita izrada tuženog i da u vrijeme štetnog događaja nije imala upotrebnu dozvolu i osigurač koji osigurava da u slučaju popuštanja sajle ili pucanja teret ne padne sa visine“,

da tuženi nije prijavio gradilište, a niti je nadležnom inspektoratu rada prijavio nesretni slučaj, niti je obavijestio Policiju, a „nije sačinjen ni zapisnik u kome bi bile opisane sve bitne okolnosti-objekat i mjere istog, širina i visina ozidanog parapetnog zida, položaj dizalice i stanje iste (vrsta dizalice), osiguranje tereta, načina rada dizalice, težina utovarenog tereta, udaljenost korpe od objekta, udaljenost radnika sa ploče od korpe i mogućnost prihvatanja, vrsta sajle, fotografisano lice mjesta iz kojih bi se mogao utvrditi uzrok povređivanja tužioca“ i da stoga nije bilo moguće obaviti rekonstrukciju štetnog događaja,

da je u vrijeme štetnog događaja tužitelj „radio neprijavljen, tj. nije bio osiguran od povreda na radu i profesionalnih oboljenja“,

obzirom da je građevinska djelatnost opasna djelatnost i da prema odredbi člana 10. Zakona o zaštiti na radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 31/05 i 35/05, u daljem tekstu Zakon o zaštiti na radu) rad na visini zahtijeva posebne mjere zaštite na radu, a da u ovom slučaju tuženi nije obezbijedio mjere i sredstva nužne za ostvarenje sigurnih uvjeta rada kako propisuje odredba člana 4. Zakona o zaštiti na radu, te imajući u vidu da za štetu koja potječe od opasne djelatnosti prema odredbi člana 174. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima odgovara osoba koja se njome bavi po principu objektivne odgovornosti (odredba člana 173. Zakona o obligacionim odnosima) i da se prema odredbi člana 177. Zakona o obligacionim odnosima tužitelj kao bavitelj opasnom djelatnošću može osloboditi odgovornosti za štetu ako dokaže da je nastala krivicom tužitelja ili se može djelimično osloboditi ako dokaže da je tužitelj djelimično pridonio nastanku štete, a kako tuženi nije pokazao „potreban stepen brižljivosti i nadzora pri obavljanju navedenih radova kao opasnih, pri čemu se brižljivost ocjenjuje prema stepenu brižljivosti“ kojom je poslodavac (ovdje je to tuženi) dužan obavljati poslove, „a ne prema stepenu pažnje koja se traži u datom slučaju od radnika“, prvostepeni sud je, kod gore pobrojanih propusta tuženog (tuženi nije obučio tužitelja za poslove koje je radio kad je doživio nesreću na radu, nije ga uputio na liječnički pregled, nije osigurao zaštitna sredstva ni opremu, nije obučio radnika koji je radio na

dizalici, dizalica nije imala upotrebnu dozvolu, nije odredio nadzor nad izvođenjem radova, nije prijavio nesreću na radu ni Policiji, a ni Inspektoru zaštite na radu), zaključio da ne „postoji osnov za oslobađanje tuženog od odgovornosti“ za štetu uzrokovanu tužitelju,

a, obzirom da bi prema „nalazu vještaka zaštite na radu doprinos tužioca postojao samo u slučaju da je stajao jednom nogom na parapetu, a drugom na korpi dizalice (čime bi je dodatno opteretio)“, ali kako je „utvrđeno da je tužilac stajao sa obje noge na zidu“, prvostepeni sud je zaključio da „nema doprinosa tužioca nastanku štete“ i da je „neosnovan prigovor podijeljene odgovornosti“,

pa, kako je vještačenjem po vještaku za ortopediju i traumatologiju M. dr. N. utvrđeno da zbog zadobijenih povreda na radu „kod tužioca postoji umanjenje opšte životne aktivnosti 18%“ i kako je zbog zadobijenih povreda tužitelj trpio fizičke bolove naročito jakog intenziteta oko dva (2) sata, jakog intenziteta četrnaest (14) dana, srednjeg intenziteta dva (2) mjeseca i blagog intenziteta dva (2) mjeseca, a kako je vještačenjem po vještaku neuropsihijatru Č. dr. S. utvrđeno da je tužitelj zbog zadobijenih povreda trpio strah jakog intenziteta do dva (2) mjeseca, srednje jakog intenziteta dva (2) mjeseca i strah slabijeg intenziteta jednu (1) godinu i da mu je psihička ravnoteža bila narušena četiri (4) mjeseca, prvostepeni sud je zaključio da prema odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima tužitelju pripada novčana naknada za te vidove nematerijalne štete i uzimajući u obzir značaj povrijeđenog dobra i ciljeve kojima služi novčana naknada i kriterije sudske prakse u vrijeme presuđenja dosudio je tužitelju

- za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti iznos od 9.000,00 KM,
- za pretrpljene fizičke bolove iznos od 4.000,00 KM,
- za pretrpljeni strah iznos od 4.000,00 KM,

te obzirom da su uslijed zadobijenih povreda na radu tužitelju uzrokovani i troškovi liječenja, prvostepeni sud je pozivom na odredbu člana 195. Zakona o obligacionim odnosima obvezao tuženog naknaditi tužitelju troškove oko liječenja i uz vezi sa liječenjem u iznosu od 338,21 KM izračunatog prema zbiru iznosa navedenih u svakoj od priloženih uplatnica i na taj iznos platiti zakonsku zateznu kamatu od podnošenja tužbe,

dok je prvostepeni sud troškove postupka obračunao prema uspjehu svake stranke u odnosu na vrijednost spora i primjenom pravila o procesnom prebijanju utvrđenog iznosa troškova kako je svaka stranka opredijelila troškove za koje traži naknadu i koji su joj bili potrebni za vođenje parnice.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude (računajući oba podneska kojima pobija prvostepenu presudu) tuženi kroz sva tri žalbena razloga u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio izvedene dokaze, posebno iskaze svjedoka i vještačenje vještaka zaštite na radu, da bi u tom slučaju odredio drugog vještaka zaštite na radu, a da je primijenio odredbu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima u važećem sadržaju da bi zaključio da njegove „odgovornosti ...za nastalu štetu uopšte nema“ i da njegovi propusti „mogu imati samo za posljedicu eventualnu prekršajnu odgovornost“, ili bi eventualno mogli doprinostiti nastaloj šteti najviše do 20% i da ne bi dosudio tužitelju naknadu za umanjene opće životne aktivnosti jer da se prema odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima naknada „dosuđuje samo za duševne bolove“ zbog smanjenja životne aktivnosti, te smatra da prvostepeni sud nije vodio računa ni o važećim orijentacionim kriterijima kod dosude visine nematerijalne štete. Također, tuženi tvrdi da ga prvostepeni sud nije mogao obvezati da na dosuđeni iznos materijalne štete plati zakonsku zateznu kamatu od podnošenja tužbe, već da ga je trebao obvezati od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa jer je iz dokumentacije „evidentno da je...imao troškove i nakon...podnošenja tužbe“.

Takve, tvrdnje tuženog iznesene u žalbi protiv prvostepene presude, da je prvostepeni sud prilikom dosude naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjene opće životne aktivnosti od 18% i za pretrpljene fizičke bolove i za strah, kao i prilikom dosude materijalne štete (izuzev obveze plaćanja zakonske zatezne kamate na materijalnu štetu), povrijedio odredbe parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo, ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud temeljem provedenih dokaza pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi Zakona o obligacionom odnosima o odgovornosti tuženog za štetu nastalu od opasne djelatnosti, o oslobađanju od odgovornosti, o novčanoj naknadi nematerijalne štete, kao i sa aspekta odredbi Zakona o zaštiti na radu o obvezi poslodavca obezbijediti sigurne uvjete rada, koji uključuju opće mjere i posebne mjere zaštite na radu kod radova koji se izvode na visini, a obvezama i odgovornosti poslodavca nadoknaditi štetu radniku zbog povrede i o uvjetima koji ga oslobađaju odgovornosti za štetu, po kojima se tužbeni zahtjev u korelaciji sa prigovorima tuženog raspravlja i prosuđuje.

Svakom sudioniku u postupku, prvostepeni sud je omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti i predloži i izvede dokaze na kojima temelji svoje zahtjeve ili kojima pobija zahtjeve, navode i dokaze protivnika. Obzirom na predmet spora, prvostepeni sud je pravilno cijenio sve izvedene dokaze (iskaze tužitelja, vlasnika tuženog i svjedoka, vještačenja) upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i svakom od dokaza, koji se tiču isključive odgovornosti tuženog naknaditi tužitelju štetu, vidova i visine nematerijalne štete, dao je odgovarajući značaj u odnosu na relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima o šteti i naknadi nematerijalne štete,

o odgovornosti za štetu od opasne djelatnosti i o uvjetima pod kojima se bavitelj opasnom djelatnošću može potpuno ili djelimično oslobiti od odgovornosti za štetu.

Stečeno uvjerenje da je građevinska djelatnost opasna djelatnost i da tuženi, kao osoba koja se njome bavi, odgovara za štetu počinjenu tužitelju i da u postupku nije dokazao da je šteta nastala isključivom radnjom tužitelja (oštećenika) koju on (tuženi) nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti (odredba stava 2. člana 177. Zakona o obligacionim odnosima) ili pak da je tužitelj djelimično pridonio nastanku štete (odredba stava 3. člana 177. Zakona o obligacionim odnosima), da je tužitelj uslijed zadobijenih povreda trpio fizičke bolove i strah jačine i trajanja koji opravdavaju novčanu satisfakciju, kao i da ima pravo na naknadu štete za duševne bolove zbog umanjenja opće životne aktivnosti od 18%, prvostepeni sud je utemeljio na činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima. Svoje uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, odnosno da su ispunjene sve pretpostavke odgovornosti za štetu, prvostepeni sud je opravdao dovoljnim razlozima činjenične i materijalnopravne naravi.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i relevantnih navoda nisu učinjeni propusti materijalnopravne naravi (da je prvostepeni sud povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva) pa ni u slučaju kada je kod dosude naknade nematerijalne štete za umanjenje opće životne aktivnosti propustio staviti za „duševne bolove“ obzirom da je umanjenje opće životne aktivnosti od 18% pravna osnova za dosuđivanje novčane satisfakcije iz odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima koja sadrži moguće razloge koje sud može uzeti u obzir, pa tako sadrži i umanjenje opće životne aktivnosti (sud je dužan tužitelju pružiti pravnu zaštitu u okviru tužbenog zahtjeva i činjenica navedenih u tužbi i utvrđenih u postupku u mjeri u kojoj mu to omogućavaju odredbe materijalnog prava). Također, prvostepeni sud nije učinio ni propuste činjenične i procesne naravi, tj. da je zbog pogrešne ocjene dokaza izveo pogrešne činjenične zaključke o osnovanosti tužbenog zahtjeva, odnosno o tužnikovoj odgovornosti za štetu, budući da i ovaj sud, jednako kao i prvostepeni sud, drži da se nisu ispunili uvjeti iz odredbe člana 268. Zakona o parničnom postupku da se odredi drugi vještak zaštite na radu.

Jer, uzimajući u obzir da tuženi nije sa tužiteljem sklopio ugovor o radu i nije ga prijavio nadležnim fondovima i nije primjenom tehničkih, organizacijskih, zdravstvenih i drugih mjera osigurao sigurne uvjete rada koji uključuju obvezu da tužitelja uputi na liječnički pregled, obuči ga za rad na radnom mjestu na kojem je doživio nesreću, osigura zaštitna sredstva i opremu, obuči i radnika koji je u trenutku nesreće radio na dizalici za rad na dizalici i odredi nadzor nad izvođenjem radova, a kad se nesreća dogodila nije sačinio zapisnik iz kojeg bi bio razvidan uzrok nesreće i odgovornost za nesreću i štetu, niti je prijavio nadležnim organima da se desila nesreća na poslu, da je tužitelj stajao na parapetu zato što je na temelju raspoloživih dokaza (uključujući i mišljenje vještaka koje je također rezultat dokaza koji su

mu stavljeni na raspolaganje) utvrđeno da nije mogao dohvatiti korpu dizalice sa ploče i „morao je stajati na parapetnom zidu da otkači polugu i privuče korpu dizalice na parapet“, u takvoj situaciji ni ovaj sud ne vidi zakonito opravdanje za određivanje drugog vještačenja.

Pa kada je tužitelj doživio nesreću na radu zato što tuženi, kao bavitelj opasnom djelatnošću, nije poduzeo mjere i obezbijedio sredstva nužna za ostvarenje sigurnih uvjeta rada, onda se tuženi ne može pozivati na činjenicu da nije kriv, već je dovoljno da je tužitelj dokazao nastalu štetu i uzročnu vezu između opasne djelatnosti i uzrokovane štete, a da bi se oslobodio od odgovornosti tuženi je morao dokazati da je šteta nastala isključivom radnjom tužitelja koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti (što iz gore iznesenih razloga ovdje nije slučaj), ili pak da se radi o podijeljenoj odgovornosti (da je tužitelj djelimično pridonio nastanku štete, što također tuženi nije dokazao).

A, kvalifikacija povreda koje je zadobio tužitelj i posljedice povređivanja i s tim u vezi kako intenzitet i dužina trajanja fizičkih bolova i straha, tako i duševnih bolova zbog umanjenja opće životne aktivnosti od 18%, po ocjeni ovog suda, opravdavaju novčanu naknadu i da je, uz uvažavanje kriterija sudske prakse i Orijentacionih kriterija mjerodavnih u vrijeme presuđenja, tužitelju priznata i dosuđena pravična novčana naknada upravo onako kako je propisano odredbom člana 200. Zakona o obligacionim odnosima.

Stoga je kod izloženog valjalo odbiti žalbu tuženog i prvostepenu presudu potvrditi u dijelu kojim je obvezan tužitelju naknaditi nematerijalnu štetu na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, kako je prvostepeni sud obvezao tuženog platiti zakonsku zateznu kamatu na dosuđeni iznos materijalne štete od podnošenja tužbe, a kako je iz podataka spisa razvidno da je tužitelj imao troškove vezane za liječenje zbog zadobijene povrede i nakon podnošenja tužbe, na što i tuženi u žalbi ukazuje, valjalo je njegovu žalbu u tom dijelu uvažiti i prvostepenu presudu u tom dijelu ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovno suđenje na osnovu odredbe člana 336. stav 1. tačka 3. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, obzirom da žalbeno vijeće nije moglo preinačiti prvostepenu presudu u tom dijelu i odrediti plaćanje zakonske zatezne kamate prema dospijeću svakog računa ili priznanice, kod činjenice da su računi i priznanice priloženi u spisu u fotokopiji i na mnogima se ne vidi datum izdavanja (plaćanja).

U ponovljenom postupku, prvostepeni sud će ponovo odlučiti o dijelu tužbenog zahtjeva za naknadu materijalne štete, pri tome imajući u vidu da je raspravljeno pitanje odgovornosti tuženog za uzrokovanu štetu tužitelju, a budući da je prvostepena presuda djelimično ukinuta u skladu sa odredbom

člana 130. stav 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučice i o svim troškovima parničnog postupka.

Također je valjalo odbiti i zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu, jer odgovor na žalbu, prema odredbi člana 323. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nije obvezna procesna radnja, a po ocjeni ovog suda ta procesna radnja, obzirom na sadržaj, pa tako i trošak u vezi s njom nije bila potrebna za zaštitu i ostvarenje prava tužitelja u žalbenom postupku.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević